

hodovati na tomto novém podkladě. Vždyť první soud, řídě se zásadou projednací, ani nemohl přihlížeti k tomu, co nebylo předneseno a nelze mu tedy vytýkati neúplnost řízení. Neprávem poukazuje odvolací soud v tom směru na předpis § 482 druhý odstavec c. ř. s., který dovoluje novoty jen k důkazu nebo k vyvrácení *o d v o l a c í c h d ů v o d ů* (§ 467 čis. 3 c. ř. s.), nikoli také novoty, které by měly opodstatniti věcné návrhy, učiněné v první stolici (rozh. čis. 84 sb. n. s.) a jimiž by mělo býti doháněno, co bylo v prvé stolici zameškáno k vyvrácení útoků neb obran ve věci samé (srov. na př. rozhodnutí čis. 1626 a 3818 sb. n. s.). Cituje-li dovolatelova odpůrkyně komentář Dr. Neumanna k § 488 c. ř. s. (z roku 1928 str. 1320—1321, odst. II 1), by ospravedlnila postup odvolacího soudu, přehlíží, že se uvedené statě nevztahují na novoty podle § 482 c. ř. s. a že komentátor naopak uvádí při § 467 čis. 3 c. ř. s. v odstavci k 4. ad b) str. 1271 výslovně: »Takové novoty jsou přípustné podle § 482 odst. 2 c. ř. s. jen tehdy, n e s l o u ž í - l i k t o m u , a b y b y l y o p o r o u p r o p o d k l a d ž a l o b y (p r o n á m í t k y ž a l o v a n é h o) , j e s t l i ž e s e t e d y n e v z t a h u j í n a d ě j m a t e r i e l n í h o s p o r n é h o p o m ě r u , n e b o ť j i n a k b y l o u č i n i t i t a k o v ý p ř e d n e s v p r v n í s t o l i c i . D o h á n ě n í v o d v o l a c í s t o l i c i , k t e r á j e s t v á z á n a v ě c n ý m a s p o r n ý m s t a v e m p r v n í s t o l i c e , j e n e p ř í p u s t n é i t e h d y , m á - l i z d á n l i v ě s l o u ž i t i k p r ů k a z u o d v o l a c í c h d ů v o d ů , a l e v l a s t n ě m á p o s k y t o v a t i n o v o u o p o r u ž a l o b ě n e b o n á v r h u n a z a m í t n u t í ž a l o b y . « S o u h l a s í t e d y i k o m e n t á ř s j u d i k a t u r o u n e j v y š š í h o s o u d u . Ř e č e n ý p o s t u p o d v o l a c í h o s o u d u n e z a k l á d á s i c e d o v o l a c í d ů v o d v a d n o s t i o d v o l a c í h o ř í z e n í p o d l e § 503 čis. 2 c. ř. s. — j a k d o v o l a t e l m í n í — , n e b o ť n e l z e ř í c i , ž e t a t o v a d a b y l a s t o , b y z a m e z i l a ú p l n ě v y s v ě t l e n í a d ů k l a d n ě p o s o u z e n í r o z e p ř e (n a č e ž p o u k a z u j e t a k é d o v o l a c í o d p o v ě ě d ') , a l e z a k l á d á d o v o l a c í d ů v o d r o z p o r u s e s p i s y p o d l e § 503 čis. 3 c. ř. s. , n e b o ť o d v o l a c í s o u d z a l o ž i l s v ě r o z h o d n u t í t a k é n a v ý s l e d k u n o v é h o p r ů v o d u a p o l o ž i l t a k t o v p o d s t a t n ě č á s t i z a z á k l a d s v ě m u r o z h o d n u t í s k u t k o v ý p ř e d p o k l a d , j e n Ź p o d l e p r o c e s n í c h p ř e d p i s ů n e m ě l b ý t i o b s a h e m s p i s ů . T y t o n o v o t y j e s t p ř í r o z h o d n u t í v y m ý t i t i . A l e p r o t o ž e d o v o l a c í s o u d n e m ů ž e v ě d ě t i , p o k u d t í m b u d e d o t ě c e n o h o d n o c e n í o s t a t n í c h p r ů v o d ů a v ý s l e d k ů v e š k e r é h o j e d n á n í o d v o l a c í m s o u d e m i a j a k ý v l i v b u d e m í t i v y m ý c e n í t ě c h t o n o v o t n a j e h o p ř e s v ě d ě n í o s k u t k o v é m p o d k l a d u s p o r u , n e z b y l o n e ž n a p a d e n ý r o z s u d e k z r u š i t i a n a ř í d i t i n o v é r o z h o d n u t í (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 11028.

Různými úkony opatrovnického soudu (schvalováním opatrovnických účtů, souhlasem se žádostí o svolení k výpovědi) nebyl nahrazen souhlas opatrovnického soudu k uzavření nájemní smlouvy.

Je-li nájemní smlouva neplatná ohledně jednoho pronajímatele, nemůže obstáti ani co do ostatních pronajímatelů.

K neobvyklým pronájmům nemovitostí nezletilce potřebuje otec svolení opatrovnického soudu případ k případu, k obvyklým nájům aspoň svolení všeobecného.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, Rv I 1503/31.)

Za nezletilosti žalobců, majitelů domu, uzavřel roku 1924 jejich otec nájemní smlouvu se žalovaným na deset let, nevyžádav si opatrovnické schválení. V čase podání žaloby o vyklizení žalovaného, ježto prý pro neplatnost nájemní smlouvy pro nedostatek soudního schválení obývá byt bez právního důvodu, byl jeden ze žalobců ještě nezletilý. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Žalobci napadají rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu § 503 čis. 4 c. ř. s. Nesprávné právní posouzení věci spatřují v otázce, zda nájemní smlouva uzavřená v roce 1924 otcem žalobců v jejich jméně je platná bez schválení opatrovnického soudu, a v otázce, zda byl správně posouzen význam zákona o ochraně nájemníků pro souzený případ. Onen dovolací důvod je uplatňován právem. Odvolací soud uvádí jako nesporný skutkový stav — a tomu není dovoláním odporováno — že žalobci byli vlastníky domu, v němž jest sporný byt, že jejich otec za jejich nezletilosti pronajal v něm sporný byt žalovanému na deset roků, že o opatrovnické schválení nájemní smlouvy nebylo ani žádáno, aniž bylo uděleno, a že ze žalobců jest Valter K. dosud nezletilý, ostatní dosáhli zletilosti. Odvolacímu soudu je přisvědčiti v tom, že různými úkony opatrovnického soudu, jako schvalováním opatrovnických účtů, souhlasem se žádostí o svolení k výpovědi a pod. nebyl nahrazen souhlas opatrovnického soudu, neboť na rozhodnutí soudu nelze obdobně použiti předpisu § 863 obč. zák. o projevu vůle stran, jenž se stal mlčky. Nerozhodné je, že zletilé děti nějakou dobu v nájemním poměru pokračovaly, neboť tvoří všechny jednotnou smluvní stranu a jeden z nich je posud nezletilý. Nájemní smlouva je nedělitelná a, je-li neplatná ohledně jednoho, nemůže obstáti ani ohledně ostatních. Žalobci tvrdí, že smlouva je neplatná pro nedostatek schválení opatrovnickým soudem, a že žalovaný používá sporného bytu bez právního důvodu. Rozhodná pro souzený spor je otázka, zda byla potřeba schválení opatrovnického soudu k platnosti smlouvy. Při tom je vycházeti z právní zásady, že otec je jen správcem majetku dětí — vyjímaje případ § 150 obč. zák. — a že v tom má v podstatě postavení opatrovníka (§ 175 obč. zák.). Potřebuje tudíž schválení opatrovnického soudu ke všem jednáním, ke kterým ho potřebuje poručník a opatrovník (§§ 233, 282 obč. zák.). Opačný názor žalovaného nemá v zákoně opory. Nesmí tedy uzavřít za děti žádné jednání větší důležitosti. Předpis § 233 obč. zák. o tom jednájící jest doplněn předpisem § 189 nesp. říz., který ustanovuje, že k pronájmu na obyčejnou výpověď může soud dáti poručníkovi všeobecné svolení. Z toho plyne, že neobvyklé pronájmy potřebují soudního schválení případ k případu, pronájmy na obvyklou dobu při nejmenším všeobecného. Zákon sám tím všechny pronájmy považuje za důležitá právní jednání. V souzeném případě nedal soud k pronájmu sporného bytu svolení ani

specielní, ani všeobecné a proto byla smlouva od počátku neplatná. Proto je správný názor žalobců, že žalovaný používá sporného bytu bez právního důvodu.

Čís. 11029.

Vznikl-li záporný spor o příslušnost ze dvojitosti práva, platného jednak v zemi Slovenské a Podkarpatoruské, jednak v ostatních zemích Československé republiky a jde o občanskou právní věc, náležející k pravomoci československých soudů, jest k návrhu určení soud místně příslušný podle § 28 j. n.

(Rozh. ze dne 22. září 1931, Nd I 439/31.)

Nejvyšší soud ustanovil podle § 28 j. n. a § 52 zák. čl. I/1911 okresní soud v Košicích za onen soud tuzemský, který bude místně příslušný k provedení řízení a rozhodnutí o žalobě Anežky Sch-ové v Trutnově proti Jindřichu Sch-ovi v Košicích, o zvýšení výživného na 600 Kč měsíčně, podané u okresního soudu v Košicích.

Důvody:

Z vyžádaných spisů jde na jevo tento děj: Rozsudkem okresního soudu v Trutnově jako soudu podle § 104 j. n. ujednaného, ze dne 27. října 1921 byl Jindřich Sch. (tehdy již v Košicích) odsouzen, aby platil své manželce Anežce Sch-ové (tehdy již v Trutnově) výživné 200 Kč měsíčně. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem krajského soudu v Jičíně jako odvolacího soudu ze dne 15. února 1922 a stal se pravoplatný. Žalobou, podanou dne 2. května 1928 u sedrie v Košicích a postoupenou dne 5. května 1928 okresnímu soudu v Košicích domáhala se Anežka Sch-ová na Jindřichu Sch-ovi zvýšení výživného na 600 Kč měsíčně. Okresní soud v Košicích usnesením ze dne 6. října 1928 vyhověl sporu překážející námitce žalovaného a spor zastavil, protože podle § 413 O. s. p. náleží žaloba o zvýšení výživného před okresní soud v Trutnově, jenž rozhodl předešlý spor. Novou žalobou, podanou dne 7. května 1931 u okresního soudu v Košicích, domáhá se Anežka Sch-ová na Jindřichu Sch-ovi znova zvýšení výživného na 600 Kč měsíčně pro změněné jeho poměry výdělkové a majetkové. Na námitku žalovaného a na návrh žalobkyně prohlásil se okresní soud v Košicích nepřislušným podle § 180 bod 3 a § 413 O. s. p. a postoupil spisy okresnímu soudu v Trutnově, protože dřívější spor o výživné byl tam rozhodnut a žaloba o zvýšení výživného může býti podána jen u soudu předešlého sporu. Okresní soud v Trutnově však odmítl žalobu pro věcnou nepřislušnost, ježto předmět sporu činí 48.000 Kč (§ 58 j. n.) tedy přes 5.000 Kč a příslušným jest věcně krajský soud. Týž osud musil by stihnouti žalobu, kdyby byla podána u krajského soudu v Jičíně, ježto tam není obecného sudiště žalovaného. Anežka Sch-ová žádá nyní nejvyšší soud, aby jí určil pří-